

дежда да узная нѣщо утѣшително за нейната сждба, азъ попитахъ:

— Обичашъ ли татка си?

— Д-да . . . едва прошепна то, сѣкашъ силно смутено.

— Ами той обича ли те? Добъръ ли е?

Мина нищо не отговори, ала погледътъ, който тя крадешкомъ метна къмъ баща си, показваше по-ясно отъ всѣки отговоръ, какво е на сърдцето ѝ.

Азъ млъкнахъ, тя прибра окѣсаната намѣтка върху гърдитъ си и съ края на прѣститъ си я държеше да прикрива лактитъ ѝ, които синѣяха на вѣтъра.

Въ това врѣме единъ грозенъ гласъ изкрещѣ:
Мина!

Благодарение на Проспера, каишътъ на коня бѣ поправенъ.

— Скоро на мѣстото си, — каза Брискаръ.

Мина припна и се шибна въ колата, но прѣди да тръгнатъ, азъ попитахъ Брискара, дѣ ще се спре, и директорътъ на звѣрницата ни каза, че той мисли „да поработи“ въ Сенъ-Лоранъ, дѣто ще пристои два дена и слѣдъ това ще си замине.

—Значи ще се видимъ, казахъ азъ на Мина, която тихо и безвучно съ усмивка помръдна устнитъ си.

Просперъ бутна нашата каруца напредъ; Брискаръ потегли подиръ насъ. Азъ се обърнахъ назадъ и видѣхъ, че бѣлата кранта влѣче дървената кжца, че малкото магаре съ напрегнати сили помага, чепайки бърже съ тънкитъ си крака.

II.

На другия день азъ вървѣхъ по улицата. Слушамъ викъ, тржбенъ звукъ, лай . . . Вслушвамъ се: